

Sygn. akt **V Ca 1533/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Fronczak (spr.)
Sędziowie:	SO Beata Gutkowska SR del. Marcin Borcuch
Protokolant:	sekr. sądowy Grażyna Dwórzniak

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. Z.**

przeciwko (...) **Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej "(...)" w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w W.

z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt VI C 1473/12

1. oddała apelację;

2. zasądza od (...) Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej „(...)” w W. na rzecz G. Z. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 1533/13

UZASADNIENIE

G. Z. pozwem z dnia 02 kwietnia 2012 r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej „(...)” w W. kwoty 2.700 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 lutego 2012r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że zawarła z pozwaną umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu i przeniesienia jego własności oraz umowę przeniesienia udziału we współwłasności lokalu niemieszkalnego – lokalu garażowego wraz z udziałem w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu. Pozwana spółdzielnia doliczyła do kosztów budowy miejsc postojowych podatek VAT w wysokości 22%, a do lokali mieszkalnych podatek VAT w wysokości 7%.

Spółdzielnia otrzymała z Urzędu Skarbowego zwrot nadpłaconego podatku VAT w wysokości 15% z Urzędu Skarbowego i nie zwróciła powódce pobranej kwoty tytułem podatku VAT w wysokości odpowiadającej 15% podatku VAT, choć część mieszkańców otrzymała zwrot zapłaconej nadwyżki podatku VAT.

W dniu 17 kwietnia 2012r. Sąd Rejonowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

(...) Spółdzielnia Budowlano – Mieszkaniowa „(...)” w W. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa jako bezzasadnego i pozbawionego norm prawnych. Pozwana zarzuciła niewłaściwe oznaczenie strony powodowej, bowiem wszystkie wpłaty na koszty budowy lokalu dokonane były z majątku wspólnego G. Z. i L. Z.. Podniesiono ponadto, że koszty budowy określone w umowie z dnia 08 września 2006r. o budowę lokalu mieszkalnego oraz przynależnego do lokalu pomieszczenia gospodarczego wraz z miejscem postojowym w podziemiu budynku, łącznie z podatkiem VAT, zostały przez powódkę i jej małżonka zaakceptowane i wpłacone do spółdzielni. Pozwana przyznała, że w latach 2010 i 2011 otrzymała stosunkowy zwrot podatku VAT, który w ocenie spółdzielni stanowił jej przychód i został rozliczony w wyniku finansowym na koniec 2011 roku i przeznaczony na pokrycie strat Spółdzielni z 2010 roku i na spłatę zobowiązań spółdzielni w 2011 roku. Spółdzielnia wskazała, że nie ma żadnych środków finansowych, które mogłyby zwracać członkom w postaci nadpłaconego wkładu budowlanego. Pozwana podniosła ponadto zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że zgodnie z art. 29 ustawy Prawo spółdzielcze roszczenia członków dotyczące dokonanych do spółdzielni wpłat przedawniają się z upływem 3 lat, a termin ten upłynął przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2013r. Sąd Rejonowy (...) w W. zasądził od (...) Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej „(...)” w W. na rzecz G. Z. kwotę 2.700 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2012r. do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i orzekł o zwrocie nadpłaconych kosztów sądowych.

W ramach ustalonej podstawy faktycznej wyroku Sąd Rejonowy podał, że w dniu 08 września 2006r. powódka będąca członkiem spółdzielni, zawarła z Międzyzakładową (...) Spółdzielnią Budowlano – Mieszkaniową „(...)” w W. umowę Nr (...) w sprawie określenia warunków budowy lokalu mieszkalnego wraz z przynależnym do lokalu pomieszczeniem gospodarczym i miejsca postojowego w podziemiu budynku w inwestycji (...) w M.. W umowie naliczono podatek VAT od ceny lokalu mieszkalnego i pomieszczenia gospodarczego w wysokości 7%, a od ceny miejsca postojowego w garażu podziemnym w wysokości 22%, przy czym planowany (wstępny) koszt budowy miejsca garażowego określono z rozbiciem na kwotę netto, tj. kwotę 18.000 zł i kwotę brutto 21.960 zł, uwzględniającą stawkę 22% podatku VAT. Warunkiem ustanowienia odrębnej własności lokalu było pokrycie pełnego wkładu budowlanego, który to warunek powód i jej małżonek spełnili. Następnie w dniu 27 sierpnia 2007r. powódka zawarła z pozwaną umowę w sprawie pokrycia kosztów budowy miejsca postojowego Nr (...) przy ul. (...) w M.. Przeniesienie odrębnej własności miejsca postojowego miało nastąpić po wpłaceniu pełnego wkładu budowlanego odpowiadającego kosztom budowy. Koszt budowy miejsca postojowego został określony w umowie na kwotę 21.960 zł brutto. Na poczet kosztów budowy powódka wpłaciła w dniu podpisania umowy I ratę w wysokości 6.588 zł. Pozostałą kwotę w wysokości 15.372 zł powódka miała wpłacić w dwóch kolejnych ratach: I ratę w wysokości 6.588 zł do dnia 28 lutego 2008r., II ratę w wysokości 8.784 zł do dnia 30 września 2008r. Wydanie i przeniesienie odrębnej własności miejsca postojowego miało nastąpić po uregulowaniu pełnego wkładu budowlanego. W dniu 28 maja 2008r. powódka wpłaciła do kasy (...) Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej „(...)” w W. kwotę 6.588 zł, zaznaczając, że kwota 5.400 zł stanowi wpłatę z tytułu nabycia miejsca postojowego w M. przy ul. (...), a kwota 1.188 zł stanowi 22% podatku VAT od tej kwoty. Natomiast w dniu 02 października 2008r. powódka wpłaciła na rzecz Spółdzielni kwotę 8.784 zł, z czego kwota 7.200 zł stanowi cenę nabycia miejsca postojowego, a kwota 1.584 zł 22% podatku VAT naliczonego od tej kwoty.

Łączna kwota wszystkich przelewów powódki na rzecz Spółdzielni tytułem zapłaty ceny za miejsce postojowe w garażu podziemnym wyniosła 21.960 zł, w tym 22% podatku VAT w wysokości 3.960 zł.

Zostało ustalone, że w dniu 08 września 2008r. Zarząd (...) „(...)” w W. podjął uchwałę Nr (...) w sprawie ustalenia ostatecznego kosztu budowy inwestycji budynku przy ul. (...) w M..

W dniu 20 kwietnia 2009r. powódka i jej małżonek L. Z. zawarli z pozwaną umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu nr (...) przy ul. (...) w M. i przeniesienia jego własności oraz umowę przeniesienia udziału we współwłasności lokalu niemieszkalnego – lokalu garażowego wraz z udziałem w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu, na mocy której powódka i jej mąż nabyli własność lokalu mieszkalnego oraz udział we współwłasności lokalu garażowego na zasadach małżeńskiej wspólności ustawowej. Warunkiem ustanowienia odrębnej własności lokalu było pokrycie pełnego wkładu budowlanego, który to warunek powód i jej małżonek spełnili.

Sąd Rejonowy wskazał, że od roku 2007 Spółdzielnia prowadziła spór z Ministrem Finansów dotyczący wysokości podatku VAT doliczanego do kosztów budowy miejsc postojowych w garażu podziemnym.

W okresie od lutego 2011 roku do sierpnia 2011 roku (...) Spółdzielnia Budowlano – Mieszkaniowa „(...)” w W. otrzymywała sukcesywnie zwrot nadpłaconego podatku VAT odprowadzonego od miejsc postojowych w wysokości różnicy wynoszącej 15%, po złożeniu stosownych korekt deklaracji podatkowych w latach 2010 i 2011, po uchyleniu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie interpretacji Ministra Finansów o prawidłowym opodatkowaniu miejsc postojowych w garażu podziemnym 22% stawki podatku VAT, które to stanowisko podtrzymał Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 06 stycznia 2010r. oddalając skargę kasacyjną Ministra Finansów.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana Spółdzielnia w celu obniżenia stawki podatku VAT poniosła wydatki w wysokości 119.851,10 zł.

Pozwana po otrzymaniu stosunkowego zwrotu podatku VAT, potraktowała go jako przychód Spółdzielni, rozliczony następnie w wyniku finansowym na koniec 2011 roku na pokrycie strat Spółdzielni z 2010 roku i na spłatę zobowiązań Spółdzielni w 2011 roku w oparciu o zamówioną opinię prawną – podatkową.

Część mieszkańców (np., małżonkowie M. i W. K.) otrzymała jednak od Spółdzielni już w roku 2011 zwrot nadwyżki podatku VAT.

Powódka kilkakrotnie zwracała się do Spółdzielni o zwrot kwoty 2.700 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy zapłaconym podatkiem VAT w kwocie 3.960 zł, wynoszącym 22% od ceny nabycia miejsca postojowego, a należnym podatkiem VAT wynoszącym 7%, tj. kwotą 1.260,00 zł. Pisma powódki pozwana pozostawiła bez odpowiedzi, nie zwróciła też powódce nadpłaconej kwoty podatku VAT.

Pismem z dnia 14 lutego 2012r. powódka wezwała Spółdzielnię do zapłaty kwoty 2.700 zł. Spółdzielnia pozostawiła pismo powódki bez odpowiedzi i nie dokonała żądanej zapłaty.

W odniesieniu do tak ustalonego stanu faktycznego sprawy (w zasadzie niespornego między stronami) Sąd Rejonowy uznał, że powództwo G. Z. zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu I instancji roszczenie powódki znajduje uzasadnienie w przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu, a konkretnie w przepisach o nienależnym świadczeniu – Sąd miał tu na względzie normy art. 405, 406, 408 § 1, 2 i 3 k.c oraz art. 409, 410 § 1 i 2 i art. 411 k.c., które przywołał i szczegółowo omówił.

W ocenie Sądu Rejonowego w sytuacji, gdy po wykonaniu umowy o budowę miejsca postojowego w garażu podziemnym, tj. po zapłacie przez powódkę i jej małżonka ceny za wybudowanie tego miejsca postojowego z uwzględnieniem stawki podatku VAT w wysokości 22% i przeniesieniu przez pozwaną udziału we współwłasności lokalu niemieszkalnego, pozwana Spółdzielnia otrzymała następnie z Urzędu Skarbowego zwrot części podatku VAT z uwagi na odprowadzenie zawyżonej stawki od ceny miejsca postojowego określonej w umowie - pobrana nadwyżka winna zostać zwrócona powódce i jej małżonkowi.

Według Sądu podstawę prawną zwrotu świadczenia obejmującego podatek VAT stanowi art. 410 § 2 k.c., gdyż Sąd Rejonowy uznał, że w omawianej sprawie zachodzi jeden z przypadków określony w tym przepisie, tj. sytuacja, w której odpadła podstawa świadczenia określona w umowie.

Sąd wyjaśnił, że w chwili spełniania przez powódkę świadczenia obejmującego stawkę podatku VAT przewyższającą 7%, jego prawna podstawa istniała, gdyż takie były interpretacje ustawy o podatku od towarów i usług dokonywane przez organy podatkowe i Spółdzielnia była zobowiązana naliczyć podatek w wysokości 22%, natomiast już po spełnieniu świadczenia podstawa ta odpadła, gdyż organ podatkowy zmienił swoje stanowisko i dokonał zwrotu części podatku VAT przewyższającej stawkę 7%.

Zdaniem Sądu opinia prawno – podatkowa, na którą powołuje się pozwana Spółdzielnia pomija zupełnie kwestie cywilnoprawne, analizując wyłącznie kwestie prawnopodatkowe, a te nie mają jednak wpływu na stosunki cywilnoprawne.

Sąd Rejonowy nie zgodził się z tezą, że powódka i jej mąż zaakceptowali cenę miejsca postojowego w kwocie 21.960 zł, albowiem z § 7 ust. 2 umowy Nr (...) z dnia 08 września 2006r. w sprawie określenia warunków budowy lokalu mieszkalnego i miejsca postojowego w garażu wyraźnie wynika, że cena ta została określona w kwocie 18.000 zł netto, od której został naliczony podatek VAT w stawce 22%, tj. z uwzględnieniem podatku VAT kwota 21.960 zł brutto. Powódka wnosząc poszczególne wpłaty na poczet budowy miejsca postojowego również zaznaczała jakie kwoty uiszcza na poczet ceny za miejsce postojowe, a jakie kwoty na poczet podatku VAT.

Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że jeśli podatek VAT odpowiadający stawce 15% został zwrócony Spółdzielni, Spółdzielnia była zobowiązana zwrócić odpowiednią kwotę nabywcy miejsca postojowego w garażu.

Sąd Rejonowy odwołał się też do poglądu Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 27 lutego 2004r. (V CK 293/03, OSNC 2005/3/51) wskazał, że cena w zakresie obejmującym bezpodstawnie ustalony podatek od towarów i usług (VAT) jest świadczeniem nienależnym.

W ocenie Sądu I instancji w niniejszej sprawie nie zachodzą podstawy do zastosowania art. 411 k.c. na korzyść pozwanej, ani też nie sposób uznać, że obowiązek Spółdzielni wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasł, ze względu na to, że Spółdzielnia zużyła uzyskaną korzyść w taki sposób, że jest wzbogacona. Sąd podkreślił, że Spółdzielnia pokryła swoje straty i zobowiązania z lat 2010 – 2011. Nadto Sąd wskazał, że zużywając uzyskaną korzyść w postaci zwróconego przez Urząd Skarbowy podatku VAT, pozwana powinna była liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

W ocenie Sądu nie ma znaczenia dla zasadności roszczenia kwestia, że pozwana Spółdzielnia poniosła wydatki w celu odzyskania nadpłaconego podatku VAT.

Sąd zauważył, że Spółdzielnia nie wykazała w niniejszym postępowaniu, że wydatki te stanowią nakłady w rozumieniu art. 408 k.c., nie wykazała również w jakiej części wydatki te przypadają na powódkę.

Sąd Rejonowy uznał jednocześnie, że powódka była legitymowana czynnie do samodzielnego wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie w oparciu o art. 36 § 2 k.r.i.o.

Sąd Rejonowy uznał też za niezasadny zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia wskazując, że zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1976 r., III CRN 289/76, LEX nr 7893 oraz uchwała SN z dnia 06.03.1991 r., III CZP 2/91, OSNCP 1991, nr 7, poz. 93). W konsekwencji termin spełnienia takiego świadczenia jest wyznaczany zgodnie z art. 455 k.c., a więc niezwłocznie po wezwaniu skierowanym przez zubożonego. Jednocześnie termin przedawnienia roszczenia wynikającego z nienależnego świadczenia spełnionego wynosi lat 10 i rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym uprawniony mógł w najwcześniejszym możliwym terminie wezwać zobowiązanego do zapłaty (art. 120 § 1 zd. 2 k.c. i art. 410 § 1 i 2 k.c.) (por. wyrok SN z dnia 29.04.2009r., II CSK 625/08, OSP 2010/4/45).

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uwzględnił poddane mu pod osąd powództwo.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 §§ 1 i 2 k.c. w związku z art. 455 k.c., mając na uwadze, że powódka wezwała pozwanego do zapłaty pismem z dnia 14 lutego 2012r. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., a o nadpłaconych kosztach sądowych na podstawie art. 80 ust. 1 i 2 w związku z art. 28 pkt. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Rejonowego wniosła pozwana (...) Spółdzielnia Budowlano – Mieszkaniowa „(...)” w W., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu: naruszenie przepisu postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i ustalenie wbrew treści dowodu w postaci zapadłego na skutek skargi kasacyjnej pozwanej wyroku NSA z 6 stycznia 2010r., że pozwana była zobowiązana do naliczenia i pobrania od powódki podatku VAT od miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym w wysokości 7%; naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 410 § 2 k.c. przez jego zastosowanie i uznanie, że świadczenie powódki względem pozwanej jest nienależne w sytuacji, gdy nie odpadła podstawa świadczenia i ewentualnie – naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 409 k.c. przez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy z ustalonego stanu faktycznego wynikało, że pozwana uzyskaną korzyść zużyła w taki sposób, że nie jest już wzbogacona, przy czym zużywając ją nie powinna liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz obciążenie powódki kosztami procesu w obu instancjach.

Powódka wносиła o oddalenie apelacji strony przeciwnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja pozwanej Spółdzielni nie mogła zostać uwzględniona, gdyż zarzuty w niej podniesione są niezasadne i nie mogą doprowadzić do skutecznego wzruszenia kwestionowanego wyroku.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu uchybień, a kwestionowane rozstrzygnięcie – zarówno w sferze jego podstawy faktycznej jak i prawnej – jest w ocenie Sądu odwoławczego trafne i w pełni odpowiadające prawu.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je w całości za własne. Podobnie – całkowitej akceptacji Sądu odwoławczego podlega ocena prawna roszczenia zgłoszonego pod osąd w przedmiotowej sprawie.

Należy zauważyć, że zarzuty apelacji w znakomitej większości sprowadzają się w istocie do polemicznego, opozycyjnego w stosunku do Sądu Rejonowego, przywołania poglądu strony pozwanej prezentowanego w celu odparcia dochodzonego w tym procesie roszczenia, bez poparcia ich podstawami natury merytorycznej, mogącymi skutecznie wykazać błąd w rozumowaniu Sądu I instancji.

Sąd Rejonowy - w pełni trafnie w ocenie Sądu Okręgowego - przyjął, w odniesieniu do właściwej analizy ujawnionych okoliczności i materiałów niniejszej sprawy, że powódce przysługuje względem strony pozwanej roszczenie o zwrot kwoty wskazanej w pozwie, która odpowiada swą wysokością świadczeniu spełnionemu nienależnie i stanowiącemu źródło uzyskania przez pozwaną Spółdzielnię korzyści majątkowej bez podstawy prawnej (art. 405 i 410 k.c.).

Sąd I instancji słusznie uznał, że okolicznością skutkującą odpadnięciem podstawy świadczenia po stronie powódki - odnośnie podatku VAT przenoszącego 7% od ceny budowy i nabycia prawa do miejsca postojowego - było zdarzenie w postaci korekty wymiaru podatku i zwrotu różnicy naliczonego podatku z tego tytułu na rzecz Spółdzielni przez organy podatkowe.

W takiej sytuacji trzeba bowiem przyjąć, że Spółdzielnia – jako płatnik podatku – bezpodstawnie obciążyła swoich kontrahentów (w tym i powódkę) zawyżoną, jak ostatecznie się okazało wobec decyzji organu podatkowego, stawką podatku VAT.

Należy też zauważyć, że w toku niniejszej sprawy nie podnoszono i nie wykazywano (w szczególności nie twierdziła tego strona pozwana), by korekta podatku dotyczyła tylko części transakcji dokonywanych przez pozwaną, a mianowicie jedynie obrotu miejscami postojowymi jako prawami w niewyodrębnionym lokalu niemieszkalnym związanymi z lokalami mieszkalnymi.

Wręcz przeciwnie – materiały tej sprawy, w tym stanowisko zajmowane przez pozwaną – zdają się świadczyć o nie budzącym wątpliwości obu stron fakcie, że pozwana Spółdzielnia uzyskała korektę i zwrot nadpłaconego podatku od wszystkich transakcji w zakresie miejsc postojowych, bez różnicowania ich rodzaju.

Dopiero na etapie apelacji skarżąca zdaje się sugerować sytuację odmienną, co – niezależnie od oczywistego spóźnienia powoływania takiej nowej okoliczności (art. 381 k.p.c.) – jest też o tyle bezskuteczne, że nie zostało poparte żadnymi dowodami pozwalającymi na zweryfikowanie takiej tezy.

Trzeba także podnieść, że Sąd I instancji swój pogląd odnośnie zaistnienia przypadku bezpodstawnego świadczenia w warunkach tej sprawy odnosił nie do faktu wydania przez NSA wyroku z dnia 6 stycznia 2010r., lecz właśnie do przywołanego wyżej zwrotu 15% różnicy odprowadzonej przez Spółdzielnię należności podatkowej w wyniku decyzji o korekcie podatku podjętej przez organ podatkowy.

Mając to na względzie, jak również poczynione wyżej uwagi, należy ocenić zarzut naruszenia prawa procesowego sformułowany w apelacji jako całkowicie nieuzasadniony i nie przystający do rzeczywistych motywów faktycznych rozstrzygnięcia tej sprawy.

Bezzasadne jest też zarzucanie przez stronę pozwaną naruszenia przez Sąd Rejonowy normy art. 409 k.c. w sytuacji, gdy Sąd ten w pełni trafnie uznał, że przeznaczenie uzyskanej bezprawnie korzyści majątkowej na pokrycie czy zmniejszenie pasywów wzbogaconego nie stanowi przypadku zużycia czy utraty korzyści powodujących brak wzbogacenia, w rozumieniu tego przepisu.

Skoro zaś Spółdzielnia przeznaczyła świadczenia z tytułu zwrotu nadpłaconego podatku na pokrycie własnych strat i zobowiązań, nie może zasadnie bronić się przed roszczeniem powódki tezą o utracie korzyści.

Żądaniu pozwu nie można też przeciwstawić skutecznie twierdzenia o obowiązku członka spółdzielni w pokrywaniu strat tejże, już choćby z tej przyczyny, że pozwana Spółdzielnia nie podjęła nawet próby wykazania w jakim zakresie kwotowym taki obowiązek obciążałby powódkę.

Uzyskanie na własny użytek sporządzonej opinii prawno-podatkowej również nie znosi cywilnoprawnego obowiązku świadczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, gdyż przede wszystkim taka opinia nie może być uznana za akt tworzący podstawę prawną regulacji stosunków między stronami tego procesu.

Sąd Okręgowy chce też wskazać, że Sąd Rejonowy przeprowadził w zakresie wszystkich podstawowych przesłanek swego rozstrzygnięcia w pisemnym uzasadnieniu swego orzeczenia obszerny i wnikliwy wywód, przedstawiając rzeczową i poprawnie prawną argumentację swego stanowiska – co Sąd Okręgowy podziela, nie znajdując potrzeby powtarzania tych samych motywów na obecnym etapie postępowania.

Fakt, że pogląd Sądu nie pokrywa się z poglądem jednej ze stron procesu nie świadczy sam przez się (a taki przede wszystkim wydźwięk ma treść apelacji), że orzeczenie będące wyrazem stanowiska Sądu jest błędne i stanowi o naruszeniu przepisów prawa wymienionych w zarzutach apelacji.

Mając to wszystko na względzie Sąd Okręgowy oddalił omawianą apelację działając na podstawie art. 385 k.p.c. i orzekł o kosztach instancji odwoławczej na podstawie art. 98 k.p.c.